

[Hanne Reintoft.] om, at hvis jeg skal have noget igennem, må jeg komme med det selv, dette beskedne, lille forslag om en engangshjælp til de mennesker, hvis forhold jeg for manges vedkommende er kommet til at kende godt, hvis økonomiske, helbredsmæssige og samfundsmæssige vanskeligheder jeg har fået indblik i. Et indblik, der siger mig, at mere hjælp er nødvendig, og et indblik, jeg har tilbudt at delagtiggøre socialministeren mere grundigt i.

Forslaget vil højst koste 2 mill. kr. Det fremkommer i en uge, hvor man snakker om at yde erhvervslivet gaver på mere end 300 mill. kr., og det fremkommer i en uge, hvor skattesnyderi for milliarder har været fremdraget. Jeg synes, at dette beskedne beløb — og jeg vil meget gerne takke de partier, der vil støtte forslaget — vil være en beskedne hjælp og en understregning af, at de smukke ord havde en smule indhold.

I en artikel 5. maj fremhævede redaktør Kate Fleron, der selv var inderet i Frølevlejren, at de mennesker, der i kampen mod nazismen havde været igennem de virkelige KZ-lejres helvede, for hende stod som vort samfunds værdifuldeste og bedste, og hun understregede, at vi og vor ungdom kunne sætte vores kurs efter deres adfærd. Jeg er enig med hende, og derfor har hr. Kurt Brauer på sin vis også ret i det med almissen, for med mit kendskab til og min respekt for disse mennesker er det meget pinligt for mig nærmest at skulle bede om en almisser på deres vegne. De fortjente det ikke, de var blevet lovet respekt og hæder. Men deres forhold er altså sådan, man beskatter dem sådan, man hjælper dem så lidt, at det er nødvendigt, og derfor vil jeg henstille — samtidig med at jeg takker de partier, der vil virke for det — at man gennemtænker, hvad man sagde under festtalerne, at man gennemtænker de pågældende menneskers levévilkår og så vedtager dette beskedne, lille forslag i en form, der ikke kommer til at bære almissens, men gavens karakter.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg skal ikke gå ind i nogen lang debat med fru Hanne Reintoft. Men jeg synes, det var, som om fru Hanne Reintoft ikke fæstnede sig ved, hvad det sidste, jeg sagde i mit ind-

læg, var, nemlig at jeg var bekendt med, at foreningen af Frihedskampens Veteraner, som dækker en meget bred kreds, ønsker, at hele problematikken omkring erstatningerne til frihedskampens ofre skal tages op i et udvalg for at få en målsætning fastlagt, og så må det være rigtigt at vente og se resultatet af dette udvalgsarbejde. Som jeg sagde, ser regeringen med velvilje på spørgsmålet. Men det drejer sig jo ikke blot om som en gestus at sige: vi uddeler et beløb. Det drejer sig også om at finde dem, der virkelig har brug for hjælpen, og så hjælpe effektivt.

Den øvrige debat har fru Hanne Reintoft og jeg haft lejlighed til at føre flere gange i den forløbne tid. Men jeg synes også, at når der bliver sagt, at man har ydet bevillingerne, fordi man har tømt Frihedsfondens kasse, og hvilke ord der ellers blev brugt, så går man fra den side, som fru Hanne Reintoft repræsenterer, meget let hen over, at der netop af dette folketing er gennemført betydelige ændringer, som også jeg personlig ved har hjulpet mange mennesker, f. eks. med hensyn til den omvendte bevisbyrde; og når der tales om denne redegørelse for følgerne af KZ-lejrophold m. v., så er det jo netop de mennesker, som har arbejdet med disse spørgsmål, der har været rådgivende ved den lovgivning, vi har lavet på dette område.

Forslagsstilleren (Hanne Reintoft): Jeg synes ikke — men det kan være, at socialministeren ikke hører, hvad jeg siger — at jeg lagde skjul på, at der var glæde og taknemlighed over de forbedringer, der var blevet gennemført. Med hensyn til Frihedsfondens midler kan vi vel ikke komme uden om, at mange ting, ikke mindst hjælpen til enkerne, først blev gennemført, da Frihedsfonden var tømt. Men det er udmærket, at der bliver fyldt noget i den.

Det korte af det lange er: kan jeg forstå det som et løfte fra socialministeren om, at vi endnu en gang får denne lovgivning til revision på opfordring af de forskellige organisationer? For det tror jeg, vi er mange, der vil være meget glade for.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg kan gentage mine ord om, at hvis det udvalg, som den meget repræsentative organi-